

"Örüljetez az Urban mindenkor, ismét mondom: örüljetez!" Fil 4:4

Megnyitó áhitat Felsőőr 2016. július 14.

Kedves egybegyűlt Testvérek!

Egyszer egy kisfiú találkozni akart Istennel.

Tudta, hogy a Hozzá vezető út nagyon hosszú, ezért telepakolta a bőröndjét finom kekszekkel és limonádéval. Amikor három háztömbnyit gyalogolt, találkozott egy idős hölgygel. Az a parkban űlt egy padon és nézte a galambokat. A kisfiú leűlt mellé és kinyitotta a bőröndjét. Épp inni akart, amikor észrevette, hogy az idős hölgy bizonyára éhes. Megkínálta keksszel. Hálasan elfogadta és utána rámosolygott a kisfiúra. A mosolya olyan csodaszep volt, hogy a kisfiú újra látni akarta azt, ezért üdítővel is megkínálta. Az idős hölgy ismét rámosolygott. Így egész delután ott üldögéltek a padon, ettek és mosolyogtak, de nem szóltak egy szót sem. Amikor esteledni kezdett, a kisfiú felállt és elindult hazafele. Pár lépés után azonban visszafordult, odaszaladt a hölgyhöz és szorosán átölelte. Az asszony pedig mosolyával ajándékozta meg ismét a gyermeket. Amikor a kisfiú hazaérkezett, az édesanyja csodálkozott mennyire sugázzik az arca. Meg is kérdezte: "*Mit csináltál ma, hogy ilyen boldog vagy?*" A gyermek így válaszolt: "*Picknickeztem Istennel. És tudod mit? Neki van a legcsodálatosabb mosolya, amit valaha láttam!*" Közben az idős hölgy is hazaerkezett. Annak a fia is csodálkozott vidám és boldog édesanyja láttán. Megkérdezte: "*Anyám, mi történt ma, hogy ilyen boldog és jökedvű vagy?*" Az idős hölgy így válaszolt: "*Ma a parkban kekszet ettem Istennel. És tudod mit? Isten sokkal fiatalabb, mint ahogy eddig gondoltam!*"

Az életünk során sokszor vagyunk bátortalanok, harcolunk rossz szokásaink ellen, összeroskadunk a bűneink terhe alatt, barátot keresünk a betegségünk alatt, nyugalmat, egy erős, támogató kart. Hol találjuk? Merre induljunk? El

merünk-e egyáltalán indulni? Minden elérhető, mindez lehetséges, ha felismerjük, hogy elveszettek vagyunk. Igazi barát nélkül elveszettek vagyunk. A NyEMRLSz tavaly előtti tanácskozásának egyik nagy kérdése az volt, vajon lehet-e egy lelkipásztornak igazi barátja?! A válasz: igen! Ha felismerjük, hogy mennyire bűnösök vagyunk és nem hagyjuk, hogy kielégítsen a szószék magassága, vagy a palást takarása, hiszen attól még bűnösök maradunk, de Jézus lesz az igazi Megváltónk, akiben soha sem kell csalódnunk. Az az igazi Barát, aki igazi mosolyt csal az arcunkra, őszinte mosolyt, amelyet meglát a világ, a kicsinytől a nagyig, az egészségestől a betegig. Az öröm belűlről fakad, mert Isten az emberi szívben lakik, ha beengedik oda. Az ilyen öröm átformál, meggyógyít, felvidít, bekötöz, boldoggá és elegetté tesz, melegséggel önt el. Azt gondolom, hogy pont erre vár es vágyik a mai világ. Kicsinytől a nagyig. Fontos az öröm, a mosoly, hiszen Pál apostol meg is ismétli ezt az üzenetet a levelében! Ha Isten az örömünk forrása, akkor valóban lesz erőnk a hétköznapi dolgok elvezéséhez! Tölünk függ; engedjük-e, hogy Jézus közel jöjjön hozzánk?!

Amikor most emlékezésre gyűltünk egybe, kívánom, hogy az élet minden területén tudjunk igazán örülni. A szívben lakozó gyász is őszinte örömmé válik az emlékezésben annál, aki tudja mit kapunk, annál akire rábízott az emlékezés továbbvitele és annál, aki ezért hittel megharcolhat!

Örüljünk, hogy ismét együtt lehetünk, hogy beszélgethetünk, hogy énekelhetünk, hogy emlékezünk és megkísérlünk jót tenni; mert Jézus az életünk alapja, értelme és célja! Így kérjünk áldást tanácskozásunkra: "*Örüljetez az Urban mindenkor, ismét mondom: örüljetez!*" Ámen